

Sygn. akt IV P 729/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Koziół

po rozpoznaniu w dniu 9.07.2021 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy **ze skargi (...).pl (...) sp. z o.o. w L. (dawniej w S.)**

o wznowienie postępowania

w sprawie o sygn. akt IV Np 8/17

z powództwa R. H.

przeciwko (...).pl (...) sp. z o.o. w L. (dawniej w S.)

o zapłatę wynagrodzenia

postanawia:

odrzuć skargę pozwanej (...).pl (...) sp. z o.o. w L. o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt IV Np 8/17.

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 9.07.2021 r. o odrzuceniu skargi pozwanej o wznowienie postępowania z powództwa R. H. przeciwko (...).pl (...) sp. z o.o. w L. (dawniej w S.) o zapłatę wynagrodzenia

Pismem z dnia 5 listopada 2020 r. (data prezentaty Biura Podawczego Sądu) **strona pozwana W..pl (...) sp. z o.o. z siedzibą w L.**, reprezentowana przez prezesa zarządu P. B., wniosła **skargę o wznowienie** postępowania zakończonęgo prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Np 8/17, uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda R. H. na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych oraz zwolnienie pozwanej z ponoszenia kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że niewątpliwie w niniejszej sprawie doszło do wykrycia takich okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W tym kontekście pozwany wskazał, że na skutek toczącego się postępowania przygotowawczego, a następnie postępowania sądowego wobec pokrzywdzonego ujawniona została skala zjawiska, jaka dotknęła P. B. i zarządzanej przez niego obecnie spółki, a także cały schemat działania powoda, którego głównym celem w ocenie pozwanej od początku współpracy było doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz uzyskanie korzyści majątkowej za pomocą przestępstwa. Zdaniem pozwanej powód dokonał tego przestępstwa również przy pomocy wymiaru sprawiedliwości kierując bezpodstawnie roszczenia i wprowadzając sądy w błąd co do istnienia rzekomych zobowiązań czy umów, przedkładając fikcyjne dokumenty w okresie, w którym jego współnicy lub nieświadome wszelkich okoliczności osoby sprawowały funkcje zarządcze w pozwanej spółce. Pozwana podkreśliła, że

powód uzyskał wyrok w niniejszej sprawie za pomocą przestępstwa, którego byt stwierdził prawomocnym wyrokiem Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt III K 215/17 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego Wydział II Karny z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt AKa 78/19. Dzięki zakończonemu postępowaniu karnemu pozwana uzyskała możliwość odkrycia, w jaki sposób powód działał, i dopiero ta wiedza pozwoliła na uzasadnione stwierdzenie, że w niniejszej sprawie doszło do wykrycia faktów i środków dowodowych mających bezpośredni wpływ na wynik sprawy. Z uwagi na brak cech prawomocności postępowania karnego pozwana nie miała możliwości skorzystać z nich w poprzednim postępowaniu. Ponadto, według pozwanej w niniejszej sprawie zaszła również nieważność postępowania z uwagi na fakt, że strona była pozbawiona możliwości działania w sprawie wskutek celowego zachowania osób, które w tym czasie sprawowały w spółce funkcje zarządcze i wykorzystały spółkę do popełnienia przestępstwa. W ocenie pozwanej tut. Sąd został wprowadzony w błąd przez powoda, który celowo wniósł powództwo w okresie, w którym miał pewność, że pozwana nie podejmie się obrony swoich praw, dodatkowo przedkładając jako podstawę roszczenia pozorną umowę o pracę podpisaną przez również skazanego S. N. pełniącego w tym okresie funkcję prezesa zarządu spółki.

Zarządzeniem z dnia 27 listopada 2020 r. tut. Sąd wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych skargi o wznowienie poprzez przedłożenie odpisów wszystkich dokumentów załączonych do skargi, za wyjątkiem dokumentów dotyczących sytuacji majątkowej związanych z wnioskiem o zwolnienie od kosztów pod rygorem zwrotu skargi.

Pozwana uzupełniła braki formalne poprzez przesłanie wszystkich dokumentów dołączonych do skargi.

W odpowiedzi na skargę pozwanej powód R. H. wniósł o odrzucenie skargi i oddalenie wszystkich złożonych przez pozwaną wniosków.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że zaprzecza w całości prawdziwości twierdzeń pozwanej uznając je za gołosłowne oraz obliczone na wprowadzenie w błąd odnośnie braku możliwości działania w dacie wydania nakazu zapłaty, gdyż to właśnie zamiast wdać się z powodem w spór obejmujący przywołanie argumentacji, koncentrowała swoją aktywność na pozornych rezygnacjach P. B. z pełnienia funkcji prezesa zarządu. W zakresie powoływania się przez pozwaną na orzeczenia Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny, sygn. akt III K 215/17 oraz Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział Karny, sygn. akt II AKa 78/19, powód zaznaczył, że pozostają one rezultatem ulegnięcia podstępowi osób trzecich, jak również karą za podjęcie realizacji podmiotowego prawa do obrony w procesie karnym. W ocenie powoda postępowanie w przywołanych powyżej sprawach przeprowadzone zostało w całości nierzetelnie, zawiera bezwzględne przyczyny odwoławcze i została od nich wywiedziona kasacja.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Skarga o wznowienie postępowania, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 399 § 1 k.p.c. w wypadkach przewidzianych w dziale VI tytułu VI księgi pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Stosowanie do z art. 353² k.p.c. do nakazów zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej.

Podstawy wznowienia postępowania określa art. 401 k.p.c., stanowiąc, że można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności:

- 1) jeżeli w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo jeżeli orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia;
- 2) jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli w skutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożności działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Ponadto, w myśl art. 403 § 1 k.p.c. można żądać wznowienia na tej podstawie, że:

- 1) wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym;
- 2) wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa.

Można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich faktów lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.).

Można żądać wznowienia, jeżeli na treść wyroku miało wpływ postanowienie niekończące postępowania w sprawie, wydane na podstawie aktu normatywnego uznanego przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, uchylone lub zmienione zgodnie z art. 416¹ (art. 403 § 4 k.p.c.).

Zgodnie z art. 404 k.p.c. z powodu przestępstwa można żądać wznowienia jedynie wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzona z innych przyczyn niż brak dowodów.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, iż przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania skargi o wznowienie postępowania sąd bada, czy zostały spełnione konieczne warunki umożliwiające jej rozpoznanie. Ich brak uniemożliwia przystąpienie do rozpatrywania zasadności wniesionej skargi. Wstępne badanie sądu dotyczy: a) wniesienia skargi w terminie określonym przepisami (art. 407 k.p.c.); b) dopuszczalności skargi w konkretnym postępowaniu, wynikającą ze spełnienia warunków, które określają przewidzianą przepisami możliwość wnoszenia skarg o wznowienie postępowania, jak np. prawomocność kończącego postępowanie wyroku (por. art. 399 i 400 k.p.c.); c) oparcie skargi na ustawowych podstawach (art. 401-403 k.p.c.); to znaczy nie tylko wskazanie określonej podstawy, ale także przytoczenie takich okoliczności, które uzasadniałyby jej powołanie. Warunkiem rozpatrywania zasadności skargi o wznowienie postępowania jest spełnienie warunków wskazanych w art. 410 § k.p.c. Brak jednego z nich sprawia, że rozpatrywanie sprawy jest niemożliwe i powoduje odrzucenie skargi.

Badanie dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania nie jest badaniem zasadności skargi. Chodzi w nim jedynie o stwierdzenie, czy zachowane zostały warunki, które umożliwiają rozpatrywanie samej skargi o wznowienie postępowania. Oceny tej sąd dokonuje w zasadzie na podstawie twierdzeń zawartych w skardze i dlatego przewidziane jest badanie skargi w tym zakresie także na posiedzeniu niejawnym (tak post. SN z 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/2005, niepubl., z 24 czerwca 2005 r., V CZ 70/05, niepubl., i z 5 października 2005 r., II CZ 85/05, niepubl.).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że nakazem zapłaty z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Np 8/17, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła stronie powodowej kwotę 40.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. W dniu 14 lutego 2017 r. przesyłka z nakazem do strony pozwanej została uznana za doręczoną z uwagi na niepodjęcie korespondencji w terminie. W przepisany ustawowym terminie strona pozwana nie złożyła sprzeciwu od nakazu zapłaty. Termin do złożenia sprzeciwu nie został przywrócony. Nakaz zapłaty wydany w sprawie zatem uprawomocnił się.

W skardze pozwana powołała się na spełnienie przesłanej wznowienia postępowania wskazanych w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 403 § 2 k.p.c. oraz art. 401 pkt 2 k.p.c.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że Sąd jest związany wskazaną w skardze postawą wznowienia, co oznacza, że nie może brać pod uwagę innych, potencjalnie możliwych podstaw wznowienia.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii zachowania terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania. Jako zdarzenie kluczowe, dzięki któremu ujawniono nowe okoliczności mające znaczenie dla sprawy,

pozwana wskazała wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział Karny, sygn. akt II AKa 78/19 z dnia 29 września 2020 r., który utrzymał w znacznym zakresie wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt III K 215/17. Termin do wniesienia skargi zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. wynosi trzy miesiące licząc od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. W konsekwencji faktu, że postępowanie karne zakończyło się prawomocnie z dniem wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny, termin do złożenia skargi został przez pozwaną zachowany.

Przechodząc do analizy podstaw, na jakich została oparta skarga w pierwszej kolejności należało odnieść się do powołanej przez pozwaną podstawy w postaci późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku dotyczącego tego samego stosunku prawnego albo wykrycia takich faktów lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). Za nowe fakty i środki dowodowe pozwana uznała okoliczność, iż w jej ocenie nakaz zapłaty został uzyskany za pomocą przestępstwa.

Pozwana argumentowała, że dopiero po zakończeniu postępowania karnego ujawniony został rozmiar i schemat działania powoda, co uzasadnia stwierdzenie, że doszło do wykrycia faktów i środków dowodowych bezpośrednio wpływających na sprawę.

W ocenie Sądu podstawa ta nie została przez pozwaną wykazana.

Należy wskazać, że zgodnie z postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt I ACa 201/18, niedopuszczalne jest wskazanie jako podstawy skargi o wznowienie postępowania w przypadku nakazu zapłaty powołanego powyżej art. 403 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny w powołanym postanowieniu wyjaśnił, że dla przedstawienia takich okoliczności faktycznych lub takich środków dowodowych (tj. takich, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu) koniecznym byłoby wszak rozpoczęcie i prowadzenie w sprawie, której skarga ma dotyczyć postępowania dowodowego, to zaś możliwe byłoby jedynie w przypadku skutecznego wniesienia przez stronę zarzutów (sprzeciwu) od nakazu zapłaty. W razie niezaskarżenia przez nią skutecznego nakazu zapłaty, postępowanie takie w ogóle nie może się rozpocząć, stąd powoływanie się na okoliczności faktyczne lub dowody, które wcześniej nie były jej znane, nie ma żadnego znaczenia, nie ma bowiem postępowania, w którym można, by je było badać. Tak skonstruowana skarga w istocie swej zmierza do odwrócenia skutków uchybienia przez stronę jej obowiązkom procesowym, które doprowadziły do uprawomocnienia się nakazu zapłaty, to zaś nie może zyskać akceptacji. Nie jest zatem dopuszczalne oparcie skargi o wznowienie postępowania na jednej z podstaw przewidzianych w artykule 403 § 2 in fine k.p.c., na skutek bowiem uprawomocnienia się nakazu zapłaty nie mogło się w ogóle rozpocząć postępowanie dowodowe w zakończony prawomocnie sprawie.

Z powyższego jednoznacznie i wprost wynika, że powołana przez pozwaną podstawa skargi okazała się niedopuszczalna i nie może ona zostać uwzględniona.

Odnosząc się do drugiej z podstaw, pozostającej w związku z powyższą, tj. faktu uzyskania wyroku za pomocą przestępstwa, wskazać należało, że w ocenie Sądu istnienie tej postawy wznowienia również nie zostało przez pozwaną wystarczająco uargumentowane.

Podkreślenia wymaga, że domagając się wznowienia postępowania, pozwana powoływała się na wyrok skazujący powoda za doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości oraz uzyskanie korzyści majątkowej za pomocą przestępstwa. Przytaczany przez pozwaną wyrok odnosi się generalnie do działań powoda, S. N. i P. P., w kontekście działalności spółki i działań tych osób w jej ramach. Brak jest jednak, zarówno w wyroku Sądu Okręgowego, jak i Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcia w przedmiocie posługiwania się sfałszowanymi dokumentami, w szczególności nie było przedmiotem postępowania karnego badanie, czy nie doszło do sfałszowania umowy o pracę, która została przedstawiona w postępowaniu IV Np 8/17 przez R. H., i stała się podstawą wydania nakazu zapłaty, który usiłuje zakwestionować pozwany. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że wnosząc o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, pozwana powoływała się na posługiwanie się przez powoda fikcyjną umową o

pracę. Podkreślić jednak trzeba, że okoliczność prawdziwości lub sfalszowania umowy nie została poddana analizie w postępowaniu karnym nie była bowiem objęta aktem oskarżenia przeciwko powodowi ani żadnej innej osobie. Wyrok skazujący powoda nie dotyczył w ogóle podrabiania lub fałszowania dokumentów. Podkreślić należy, że możliwość wykazania przestępstwa sfalszowania dokumentu jako dowodu stanowiącego podstawę orzekania w przedmiocie skargi o wznowienie, wymaga przedstawienia prawomocnego wyroku skazującego, przy czym pozwana winna powołać się na wyrok bezpośrednio dotyczący okoliczności leżących u podstaw nakazu zapłaty (w niniejszej sprawie - w szczególności dotyczących sfalszowania umowy o pracę). Nie sposób przyjąć, by pozwany uprawdopodobnił, że nakaz został uzyskany za pomocą przestępstwa, skoro nie zostało ono potwierdzone orzeczeniem. Z przedłożonego przez pozwaną wyroku z uzasadnieniem wynika, że powód doprowadził P. B. podstępem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem po zrealizowaniu wraz z innymi osobami wskazanymi w wyroku czynności, które były wcześniej uzgodnione i wykonane w celu przestępczym. Innymi słowy pozwany, przedkładając wyroki Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie III K 215/17 i Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 78/19, wykazał, że uczestnicząc w działalności pozwanej spółki powód dopuścił się opisanego w tych wyrokach przestępstwa. Przestępstwo to nie dotyczyło jednak, nawet pośrednio, kwestii ewentualnej fikcyjności umowy o pracę, której przedłożenie w toku postępowania w sprawie IV Np 8/17 stało się podstawą wydania spornego nakazu zapłaty. Aby uprawdopodobnić podstawę wznowienia – uzyskanie wyroku (tu nakazu) za pomocą przestępstwa – należałoby przedłożyć wyrok potwierdzający popełnienie przestępstwa mającego wpływ na ocenę okoliczności sprawy, jakiej wznowienia domaga się strona.

Na marginesie wskazać należy, że nie jest wykluczone wznowienie niniejszego postępowania w przyszłości, w sytuacji wykazania przez pozwaną prawomocnym wyrokiem skazującym, że sporny nakaz zapłaty został uzyskany przez powoda za pomocą przestępstwa, w szczególności w sytuacji potwierdzenia prawomocnym wyrokiem skazującym, że umowa o pracę przedłożona przez powoda w sprawie IV Np 8/17 była sfalszowana.

Podkreślenia dodatkowo wymaga, że nie zostało wykazane, aby pozwana za pomocą innych okoliczności, jak np. wniesienie powództwa o ustalenie nieistnienia stosunku pracy, próbowała podważyć umowę o pracę zawartą z powodem.

Biorąc powyższe pod uwagę w ocenie Sądu przytoczone przez pozwaną okoliczności nie uzasadniają powołania powyższej podstawy.

Jako ostatnią z podstaw wznowienia postępowania pozwana wskazała art. 401 pkt 2 k.p.c., tj. fakt, że była ona pozbawiona możliwości działania. Wyjaśniła, że nieważność postępowania nastąpiła tutaj z uwagi na fakt, że strona była pozbawiona możliwości działania w sprawie wskutek celowego zachowania osób, które w tym czasie sprawowały funkcje zarządcze i wykorzystały spółkę do popełnienia przestępstwa. Według pozwanej powód specjalnie w konkretnej dacie wniósł powództwo, gdyż wiedział, że spółka nie podejmie się obrony swoich praw.

W ocenie Sądu powyższa podstawa wznowienia również nie mogła zostać uwzględniona. Jak wskazuje się w orzecznictwie, pozbawienie strony możliwości działania, o której mowa w powyższym przepisie, a do którego doszło wskutek naruszenia przepisów prawa, może być następstwem uchybień wynikających z czynności procesowych albo zaniechań sądu względnie przeciwnika procesowego, nie można natomiast o nim mówić, jeżeli strona na skutek własnego działania nie skorzystała ze swoich uprawnień procesowych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2016 r.; sygn. akt III CZ 51/16). Jako uchybienia formalne wskazuje się np. niezawiadomienie strony o rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku albo rozpoznanie sprawy, wbrew przepisom prawa, na posiedzeniu niejawnym zamiast na rozprawie, przez co strona nie mogła brać i faktycznie nie brała udziału w sprawie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt V ACa 917/14). Już z powyższego wynika – a co zostało potwierdzone w orzecznictwie – że naruszenie prawa prowadzące do wznowienia postępowania w tym przypadku musi być naruszeniem dotyczącym stronę z zewnątrz i nie obejmuje ono wypadków, w których zostało spowodowane przez samą stronę, było zależne od jej zachowania się i to nawet wtedy, gdyby postępowanie strony stanowiło naruszenie przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., sygn. akt I CZ 28/03, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005 r., sygn. akt IV CK 57/05). Co więcej, chociaż pozbawienie strony możliwości

działania wskutek naruszenia przepisów prawa jest - w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c. - pojęciem szerokim, to niewątpliwie nie obejmuje ono nieudolnego lub wadliwego - bez względu na przyczynę - prowadzenia sprawy przez samą stronę. Jego zakresem są objęte tylko okoliczności, które powodują pozbawienie strony możliwości działania w procesie, niespowodowane przez samą stronę i niezależne od jej zachowania się, chociażby postępowanie strony stanowiło naruszenie przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt II PZ 20/14).

W świetle powyższego stwierdzić należało, że okoliczności powoływane przez pozwaną, a leżące niewątpliwie po jej stronie nie mogły uzasadniać wskazanej podstawy wznowienia. Fakt, że na czele spółki stały osoby, które wykorzystały ją do własnych celów, nie stanowi podstawy do uznania, że pozwana była pozbawiona możliwości obrony swoich praw. Z przytoczonego orzecznictwa wynika, że strona może powoływać się na tę podstawę tylko wówczas, kiedy naruszenie dotyka stronę z zewnątrz, a w niniejszej sprawie strona na skutek własnych działań nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień procesowych. W związku z powyższym nie można było uznać, że strona była pozbawiona możliwości obrony.

Zgodnie z treścią art. 410 § 1 kpc Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przypisanego terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

Artykuł 410 § 1 k.p.c. w obecnym brzmieniu obowiązuje od 21.08.2019 r. Zmiana polegała na usunięciu zdania drugiego, które przewidywało możliwość wydania postanowienia na posiedzeniu niejawnym. Zmiana podyktowana jest nowelizacją art. 148 § 3 k.p.c., postanowienie nadal może zatem zapaść na posiedzeniu niejawnym.

Mając powyższe na uwadze, skargę o wznowienie postępowania należało odrzucić.